

Sygn. akt IX W 3690/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – K. P.

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 25.11, 30.12.2015 r. i 16.03.2016 r. , sprawy

1. **A. G.**

córki Z. i A. z domu G.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 21 sierpnia 2015 r., o godz. 11⁽⁰⁰⁾ w O. na ul. (...) jako instruktor (...) m-ki F. (...) o nr rej. (...) dopuściła do tego, że kursantka nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru omijania samochodu m-ki A. o nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

2. **B. E.**

córki M. i E. z domu L.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 21 sierpnia 2015 r., o godz. 11⁽⁰⁰⁾ w O. na ul. (...) kierując jako(...)samochodu m-ki F. (...) o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu m-ki A. o (...) (...) doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA

I. obwinione **A. G. i B. E. uniewinnia** od popełnienia zarzucanych im czynów;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw koszty postępowania ponosi Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 kpk i art. 626 § 2 kpk **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionych** A. G. i B. E. kwoty po 252,- (dwieście pięćdziesiąt dwa) złote **tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez obwinione z tytułu ustanowienia obrońców w sprawie**

UZASADNIENIE

Oskarżyciel – (...) w O. skierował wniosek o ukarane A. G. o to, że w dniu 21 sierpnia 2015 r., o godz. 11⁽⁰⁰⁾ w O. na ul. (...), jako instruktor (...) m-ki F. (...) o nr rej. (...) dopuściła do tego, że kursantka nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru omijania samochodu m-ki A. o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym – tj. czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Równocześnie oskarżyciel obwiniał również B. E. o to, że w dniu 21 sierpnia 2015 r., o godz. 11⁽⁰⁰⁾ w O. na ul. (...) kierując jako kursantka samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru omijania samochodu m-ki A. o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym – tj. czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 21 sierpnia 2015 roku w O., około godziny 11:00 M. P. (1), kierujący samochodem marki A. (...), o nr rej. (...), zatrzymał się na wysokości wejścia do (...) (...) na ul. (...) w O. i zapytał pracownika (...) o sposób dojazdu na parking przy tym C. od strony ul. (...). Kiedy Z. Ł. tłumaczył mu sposób dojazdu M. P. stwierdził, że w kierowanym przezeń pojeździe należącym do jego znajomego zaświeciła się kontrolka awarii silnika. Dlatego postanowił zjechać do prawej krawędzi tej ulicy zatrzymując pojazd bezpośrednio za przejściem dla pieszych. Kiedy wyłączył silnik, otworzył drzwi od strony kierowcy i zdołał wystawić jedną nogę na zewnątrz pojazdu jadący w kierunku (...) samochód (...) o nr rej. (...) uderzył prawą przednią stroną w krawędź (...) i po przejechaniu kilku metrów zatrzymał się. Kierującą tym samochodem było obwiniona kursantka (...) (...) a instruktorką – współobwiniona A. G.. Po wymianie zdanie i braku możliwości ustalenia osoby odpowiedzialnej za to zdarzenie na miejsce został wezwany patrol Policji. Funkcjonariusze po wysłuchaniu relacji uczestników, obejrzeniu miejsca zdarzenia i uszkodzeń pojazdów uznali, że winę za zdarzenie ponosi instruktorka i zaproponowali jej mandat karny w wysokości 300,- zł, którego ta nie przyjęła

Na skutek tego zderzenia w samochodzie A. (...) powstały uszkodzenia w postaci pocięcia i porysowania błotnika lewego przedniego oraz porysowane drzwi przednie lewe. W F. (...) stwierdzono natomiast uszkodzenia w postaci zerwania z mocowań reflektora prawego, połamany i porysowany błotnik przedni prawy, porysowany zderzak przedni porysowane drzwi przednie i tylne uszkodzone lustro zewnętrzne lewe.

(dowody: notatka urzędowa k. 3; protokół oględzin k. 4, 5; zdjęcia na płycie k. 6 dane z systemu (...) k.31, 32, wydruki zdjęć k. 53-62; opinia pisemna biegłego k. 80-90; wyjaśnienia obwinionych – k. A. G. k. 63v-64, B. K. E. k. 64; zeznania świadków – K. S. k. 64 – 64v, M. N. k. 64v, Z. Ł. k. 78, M. P. k. 78v- 79, zeznania biegłego D. M. k. 113-113v)

Obwiniona A. G. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniając na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 r., stwierdziła, że dojeżdżając z kursantką do ronda na (...) była skupiona aby wytłumaczyć jej sposób poruszania się po tym rondzie i po minięciu przejścia dla pieszych spojrzała w lewo aby zobaczyć, czy na rondzie nie ma innych pojazdów. W tym momencie usłyszała metaliczny odgłos ocierania samochodu o inny przedmiot. Natychmiast zatrzymały się i po zjeździe na bok okazało się, że zahaczyły o otwarte drzwi zaparkowanego samochodu A.. Przekonywała, że gdy mijala przejście dla pieszych w samochodzie A. nie było jeszcze otwartych drzwi i że kierujący nim M. P. musiał je otworzyć bezpośrednio przed ich nadjeżdżającym pojazdem. Zarzuciła, że samochód A. stał w miejscu niedozwolonym, tyłem pojazdu na przejściu dla pieszych, zbyt daleko o d prawej krawędzi jezdni i nie sygnalizował w żaden sposób rzekomej awarii. Podkreśliła, że kursantka kierowała samochodem z prędkością rzędu 20 km/h na 2 biegu.

(wyjaśnienia – k. 63v-64)

Obwiniona B. E. również nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że była to jej 7 godzina jazdy i kiedy jechały od strony (...) w stronę ronda po minięciu przejścia dla pieszych, na którym zwolniły, spojrzała w lewo na rondo aby upewnić czy nikt nim nie nadjeżdża i usłyszała nagle „skrobotanie” jakby szelest liści. Okazało się, że „szarpia” o (...). Podkreśliła, że tamte auto nie miało włączonych świateł awaryjnych. Zaznaczyła, że jechała raczej środkiem swojego pasa ruchu. Przyznała, że nie zwróciła uwagi czy w samochodzie A. był kierowca.

(wyjaśnienia k. 64)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obu obwinionych uznając, że w świetle całego przeprowadzonego postępowania dowodowego brak jest wystarczających i w pełni przekonujących dowodów na podważenie ich wiarygodności. Wprawdzie kierujący samochodem m-ki A. (...) P. przekonywał, że lewe drzwi w samochodzie otworzył dużo wcześniej, bo zdążył nawet wystawić lewą nogę na zewnątrz, jednak jest on na tyle zainteresowany rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie aby można było bezkrytycznie podchodzić do jego deklaracji. Nie można również stwierdzić aby inny dowód – z zeznań świadka Z. Ł. rozwiewał wątpliwości nasuwające się przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Świadek, mimo że do jego wiarygodności nie ma żadnych zastrzeżeń, nie był w praktyce w stanie odpowiedzieć na kluczowe pytanie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie tj. na ile wcześniej przed uderzeniem pokrzywdzony otworzył lewe drzwi samochodu A.. Jeśli przeanalizuje się zeznania tego świadka można stwierdzić, że tak naprawdę nie zwrócił on wcześniej uwagi na samochód nauki jazdy, a zatem nie był on w stanie stwierdzić gdzie on dokładnie znajdował się w momencie gdy M. P. otwierał drzwi.

Na to kluczowe pytanie nie był w stanie dać jednoznacznej odpowiedzi dopuszczony podczas przewodu sądowego dowód w postaci opinii biegłego z zakresu badania wypadków drogowych. Pomimo szczegółowych badań również i biegły nie był w stanie udzielić odpowiedzi gdzie dokładnie (w jakiej odległości) od samochodu A. znajdował się samochód m-ki F. współkierowany przez obwinione, w momencie gdy M. P. otworzył lewe drzwi. Pomimo szczegółowej analizy zgromadzonych dowodów i przeprowadzeniu eksperymentu rzeczoznawczego biegły nie był w stanie wyciągnąć jednoznacznych i kategoriycznych wniosków, uznając tym samym że wersje zarówno obwinionych jak i pokrzywdzonego co do przyczyn przedmiotowego zdarzenia są równie prawdopodobne. W ocenie Sądu zarówno przeprowadzona przez obwinionego analiza materiału dowodowego jak i wyciągnięte przezeń wnioski oraz przedstawiona argumentacja w pełni zasługują na podzielenie. Biegły szeroko uzasadnił przyczyny i powody wyciągnięcia takich właśnie wniosków i dlatego zdaniem Sądu opinia ta w pełni zasługuje na podzielenie

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez funkcjonariuszy Policji gdyż są one spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają, a świadkowie ci jako osoby obce dla stron i wykonujące jedynie czynności służbowe nie mieli żadnych podstaw do świadczenia na rzecz którejkolwiek ze stron. Wprawdzie świadkowie po przeprowadzeniu czynności na miejscu zdarzenia uznali za sprawczynię zdarzenia instruktorkę – obwinioną A. G. ale głównym powodem takiej decyzji było zmienianie przez nią wersji zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, jak już wskazano wyżej pomimo przeprowadzenia postępowania sądowego w niniejszej sprawie nie zdołano bezspornie ustalić podstawowej okoliczności przesądzającej o odpowiedzialności uczestników tego zdarzenia drogowego. Tym samym kierując się kardynalną zasadą polskiego procesu karnego wyrażoną w przepisie art. 5 § 2 kpk recypowaną na grunt Prawa Wykroczeń za pośrednictwem przepisu art. 8 kpw należało uznać, że wątpliwości jakie nasunęły się przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy nie zostały usunięte i tym samym rozstrzygając je na korzyść uniewinnić obie obwinione od popełnienia zarzucanych im czynów.

Konsekwencją uniewinnienia obwinionych było przejście kosztów niniejszego postępowania przez Skarb Państwa.

Ustalając wysokość wynagrodzenia obrońców z wyboru obu obwinionych, którego zwrot orzeczono obwinionym Sąd posiłkował się przepisami wskazanymi w wyroku uznając, że nakład pracy obrońców i ilość terminów rozpraw przemawiał za przyjęciem stawki podstawowej określonej w tych przepisach.